

Екатерина Ненчева

Родена презъ 1885 годнна отъ родители севлиевци. Баща ѝ Димитъръ Ненчевъ Ханчевъ по прѣкоръ Бамбулко е билъ медицински фелдшеръ и поради буйния и непокорния си характеръ той е билъ принуденъ да ходи на служба отъ градъ на градъ съ жена си, която пъкъ е била много скромна и кротка, и съ тритѣ си деца — Екатерина, поетесата, Симеонка и Страшимиръ. Бащата, поборникъ, съ живъ и впечатлителенъ темпераментъ, майката умна и красива, даватъ животъ на българската поетеса Екате-

рина Ненчева. Тя бѣше нежна жена, съ черни хубави и голѣми очи, съ широко интеллигентно чело. Следъ като свърши гимназията съ слаби срѣдства постъпи въ Университета презъ 1903 год. по литература. Презъ това време тя написва стихотворения, едни отъ които се напечатватъ въ сп. „Мисль“ на Д-ръ Кръстевъ, а други въ сп. „Лѣтописи“ на К. Величковъ. По тоя начинъ още като студентка се сближи съ Д-ръ К. Кръстевъ, Пенчо Славейковъ, П. Ю. Тодоровъ, К. Величковъ, П. Яворовъ и др. Нейниятъ семеенъ животъ, недоброто материално положение, нейната природа даватъ особенъ характеръ на нейната поезия. Тя пише стихове много нежни, много тжжни, много чувствителни и възвишени. Нейната сбирка „Снѣжинки“, по която доста художествени критики се отзоваха най-ласкаво, ще остане една отъ първитѣ въ нашата съвременна поезия. Много интересенъ е нейниятъ дневникъ отъ 1903—1908 год., както и още ненапечатаната ѝ поема „Самоубийци“ и началото на една драма, която започнала въ предсмъртнитѣ си часове. Следъ като се оженва, усилва се нейната туберкулоза и на 8.ІІ. 1920 година почива.

НА ГРОБА МИ

На гроба ми самотенъ, майко моя,
Недей дохожда нивга ти!
Недей, че въ гроба ми желанъ, покоя
Едничка ти ще можешъ да смутишъ.

На гроба ми тжжовенъ, майко мила,
Недей горчиви сълзи лѣ,
Недей, неволно съ тѣхъ би изгорила
На гроба ми най-милитѣ цвѣтя.